

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ*

A Comparison of learning achievement, attitude to learn on talent management in Special topics in human resource management of Human resource major students by Group investigation (GI) and Conventional approaches

ชวลิต ศุภศักดิ์จ่าง (Chavalit Supasaktumrong)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ คือ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และ 2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ที่จัดการเรียนรู้แบบสืบสวนดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบสืบสวน การบริหารผู้มีความสามารถ เจตคติ

* วัตถุประสงค์ของการเขียนบทความเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการพัฒนาหลักสูตรของสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์

The purpose of writing article for the development of teaching and the development Human Resource Management curriculum.

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

อีเมล: alit2001@hotmail.com

Lecturer., Faculty of Management Science, Thepsatri Rajabhat University

Abstract

The purpose of this research were to find a comparison of learning achievement on talent management in Special topics in human resource management of human resource major students by using Group investigation and Conventional approaches and to find a comparison attitude to learn in Special topics in human resource management of human resource major students by using Group investigation and Conventional approaches. The sample were 40 students enrollment of Faculty of Management Science enrolled in Special topics in human resource management course. The research instruments composited of learning management plan on topic “talent management” using Group investigation and Conventional approaches, achievement test, and attitude to use Group investigation and Conventional approaches. The statistics employed for data analysis were mean, standard deviation, multivariate analysis of variance (MANOVA), and multivariate analysis of covariance (MANCOVA).

The finding revealed the following: the students study to use group investigation were higher learning achievement, and attitude to learn in special topic in human resource management with statistically significant level of .01.

Keywords: talent management, group investigation

บทนำ

วิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประเด็นทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์สนใจในปัจจุบัน เพื่อวิเคราะห์หาปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา โดยใช้แนวคิดทฤษฎี องค์ความรู้ทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงการจัดทำรายงานเกี่ยวกับหัวข้อการบริหารทรัพยากรมนุษย์ที่ผู้เรียนสนใจและนำเสนอร่วมกันในชั้นเรียน ปัจจุบันการเรียนการสอนสมัยใหม่ เน้นการเรียนการสอนด้วยการให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อที่ตนเองสนใจและต้องการศึกษาเพิ่มเติมอย่างลึกซึ้ง การเรียนภายใต้ความสนใจจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้รวบรวมหาข้อมูล แล้วมาร่วมกันแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมถึงทำการวิเคราะห์ โดยผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ และช่วยให้ผู้เรียนรู้จักค้นคว้าหาข้อมูล รู้จักคิดวิเคราะห์มากขึ้น

สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการเรียนการสอน คือ เทคนิคการสอนที่พบมากที่สุดคือการสอนแบบบรรยายโดยมีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ ผู้สอนจะยืนอยู่หน้าชั้นเรียน สอนเนื้อหาสิ่งเดียวกันในเวลาเดียวกันต่อผู้เรียนจำนวนมาก และผู้สอนส่วนใหญ่ก็จะตั้งความหวังไว้ว่าผู้เรียนทุกคนจะต้องเรียนได้เท่าๆ กัน ซึ่งขัดกับหลักจิตวิทยาว่าด้วยความแตกต่างระหว่างบุคคลที่คนแต่ละคนมีความสนใจ ความสามารถ ความถนัด และมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้เรียนแต่ละคนจะรับความรู้ที่ถ่ายทอดได้ไม่เท่ากัน ทำให้ผู้เรียนบางส่วนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน และเกิดพฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้สอนคิดว่าเป็นปัญหา อาจทำให้

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียนไม่ดีขึ้น การเรียนการสอนไม่เกิดประสิทธิภาพเท่าที่ควร นอกจากนั้นเทคนิคการสอนที่ซ้ำซาก เน้นการเขียนบนกระดาน ขาดเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ขาดกิจกรรมการปฏิบัติ เน้นการบรรยายมากเกินไป อธิบายไม่ชัดเจน ปัญหาการใช้สื่อที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นที่มาของผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียนและรู้สึกว่าการเรียนในห้องไม่จำเป็นเท่าที่ควร (เพ็ญญา ดวงแก้ว, 2560, ออนไลน์)

ดร. รุ่ง แก้วแดง กล่าวว่าที่ผ่านมาผู้สอนมีบทบาทในการทำกิจกรรมต่างๆ มากกว่าผู้เรียนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยไม่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่กลับยึดตัวผู้สอน หลักสูตร เนื้อหาวิชา สื่อ และการวัดผลเป็นหลัก การมุ่งเน้นเนื้อหาทำให้ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาสมอง ไม่ได้ใช้ความคิด และไม่ได้สร้างความรู้ด้วยตัวเอง เป็นเหตุให้ผู้เรียนขาดความสามารถในการคิดและการสร้างความรู้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นการเรียนสร้างความเครียดและความทุกข์ให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ ขาดความใฝ่รู้ และผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนการเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงขาดความสามารถในการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพราะขาดการเรียนรู้กระบวนการในการแสวงหาความรู้ (พัชราภรณ์ พอมสวัสดิ์, ออนไลน์, 2555)

วิธีการเรียนแบบมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และจัดการกับความรู้ของตนเองได้มีหลายวิธี หลายรูปแบบที่สามารถใช้ได้ทั้งการเรียนการสอนกลุ่มใหญ่ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีข้อดี ข้อเสียแตกต่างกัน แต่มีจุดมุ่งหมายเหมือนกัน คือ เป็นวิธีการจัดการเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการเรียนของตนเองและของกลุ่ม โดยมีความสำเร็จเป็นเป้าหมายในการเรียน (ปรียาภรณ์ เฮอร์ริงตัน, 2556, ออนไลน์)

ผู้วิจัยนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้การเรียนรู้แบบสืบสวนมาใช้ในการเรียนการสอนครั้งนี้ วิธีการนี้เป็นวิธีการให้ผู้เรียนได้รับความรู้และสามารถทำงานเป็นทีมหรือทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ อันเป็นการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในการค้นคว้า หรือสืบค้นหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียน ช่วยในการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในหัวข้อที่เรียนได้เป็นอย่างดี

จากปัญหาและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าการเรียนรู้ของนักศึกษาโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จะช่วยให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน มากน้อยเพียงใด อันเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่จะได้นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาการเรียนการสอนในหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการพยาบาลที่เรียนรายวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารพยาบาล จำนวน 1 หมู่เรียน ทั้งหมด 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนและกลุ่มที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง ใช้สำหรับกรทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 15 คะแนน)เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามหลักเกณฑ์การสร้างแบบทดสอบ
3. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารพยาบาล เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 5 คะแนน เห็นด้วยเท่ากับ 4 คะแนน เห็นด้วยปานกลางเท่ากับ 3 คะแนน ไม่เห็นด้วยเท่ากับ 2 คะแนนและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งเท่ากับ 1 คะแนน จำนวน 15 ข้อ (รวมคะแนนเต็ม 75 คะแนน)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นโดยศึกษารายละเอียดข้อมูลจากตำรา งานวิจัย และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. พัฒนาข้อคำถามเพื่อจัดทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
3. พัฒนาข้อคำถามเพื่อจัดทำแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารพยาบาล
4. ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างเครื่องมือตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขความเหมาะสมของข้อความ ได้ค่าความตรงเท่ากับ 1.00
5. นำแบบวัดเจตคติไปทดลองกับกลุ่มอื่นที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนและนำมาตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.70- 0.90 แบบวัดเจตคติ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.80-0.90
6. ตรวจสอบความยากง่ายและอำนาจในการจำแนกของข้อสอบ ได้ค่าความยากง่าย เท่ากับและอำนาจในการจำแนก เท่ากับ 0.22-0.69
7. นำแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจากแบบสอบด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

วิธีดำเนินการวิจัย

การเรียนรู้ด้วยวิธีแบบสืบสวน (Group Investigation)

การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคแบบสืบสวน (Group Investigation- GI) เป็นเทคนิคหนึ่งที่อยู่ในประเภทที่ใช้วิธีการให้การระงงานเฉพาะ ซึ่งรูปแบบของเทคนิคสืบสวน (GI) นี้ John Dewey เป็นผู้คิดค้นขึ้น (Slavin, 1995: 111) และต่อมาพัฒนาโดย Shlomo, Tale Sharan และคณะ ในประเทศอิสราเอล โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้และสามารถทำงานเป็นทีมหรือทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เพื่อการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในอนาคต สำหรับความรู้ด้านเนื้อหาวิชาการ จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักการค้นคว้าหรือการสืบค้นหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เช่น ห้องสมุด การสัมภาษณ์หรือจากเอกสารอื่น ๆ หัวข้อเรื่องในด้านวิชาการที่ผู้เรียนจะต้องศึกษานั้นจะเป็นหัวข้อเรื่องที่กว้าง ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อเรื่องย่อย ๆ ที่สะดวกต่อผู้เรียนในการแบ่งงานกันศึกษาในแต่ละหัวข้อย่อยและนำข้อมูลมาปรึกษาหารือกันหรือแลกเปลี่ยนความรู้ (ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน, 2549: 180)

กระบวนการเรียนการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีแบบสืบสวนประกอบด้วยขั้นตอน 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ (ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน, 2549: 180-182; ศักดิ์ศรี ปาณะกุล, นิรมล ศตวุฒิและระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน, 2549: 156)

1. ผู้สอนกำหนดหัวข้อเรื่องให้แก่ผู้เรียน แบ่งกลุ่มผู้เรียนตามความสนใจของหัวข้อเรื่อง ผู้เรียนร่วมกันพิจารณาและวางแผนงานในการสืบค้นความรู้ในหัวข้อเรื่อง ผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำแนะนำในด้านข้อมูลและให้ความสะดวกแก่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มในการสืบค้นความรู้

2. ผู้เรียนจะร่วมกันวางแผนงานในการสืบค้นความรู้ว่าจะศึกษาอะไรบ้าง วิธีการสืบค้นความรู้ การแบ่งงานและการแบ่งหัวข้อย่อย การกำหนดจุดประสงค์หรือเป้าหมายในการสืบค้นความรู้ในหัวข้อนั้น ๆ

3. ผู้เรียนจะดำเนินงานสืบค้นความรู้ รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่สืบค้นมาได้ ซึ่งการดำเนินงานในขั้นนี้จะใช้เวลามากกว่าขั้นตอนอื่น ๆ ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มานำมาพิจารณาความถูกต้อง วิเคราะห์และประเมินให้ตรงกับประเด็นวัตถุประสงค์ของหัวข้อเรื่อง ซึ่งสมาชิกกลุ่มจะร่วมกันทำงานปรึกษาหารือในการพิจารณา เลือกข้อมูล จัดบันทึกและสรุปแนวคิดสำหรับการเตรียมตัวทำรายงาน

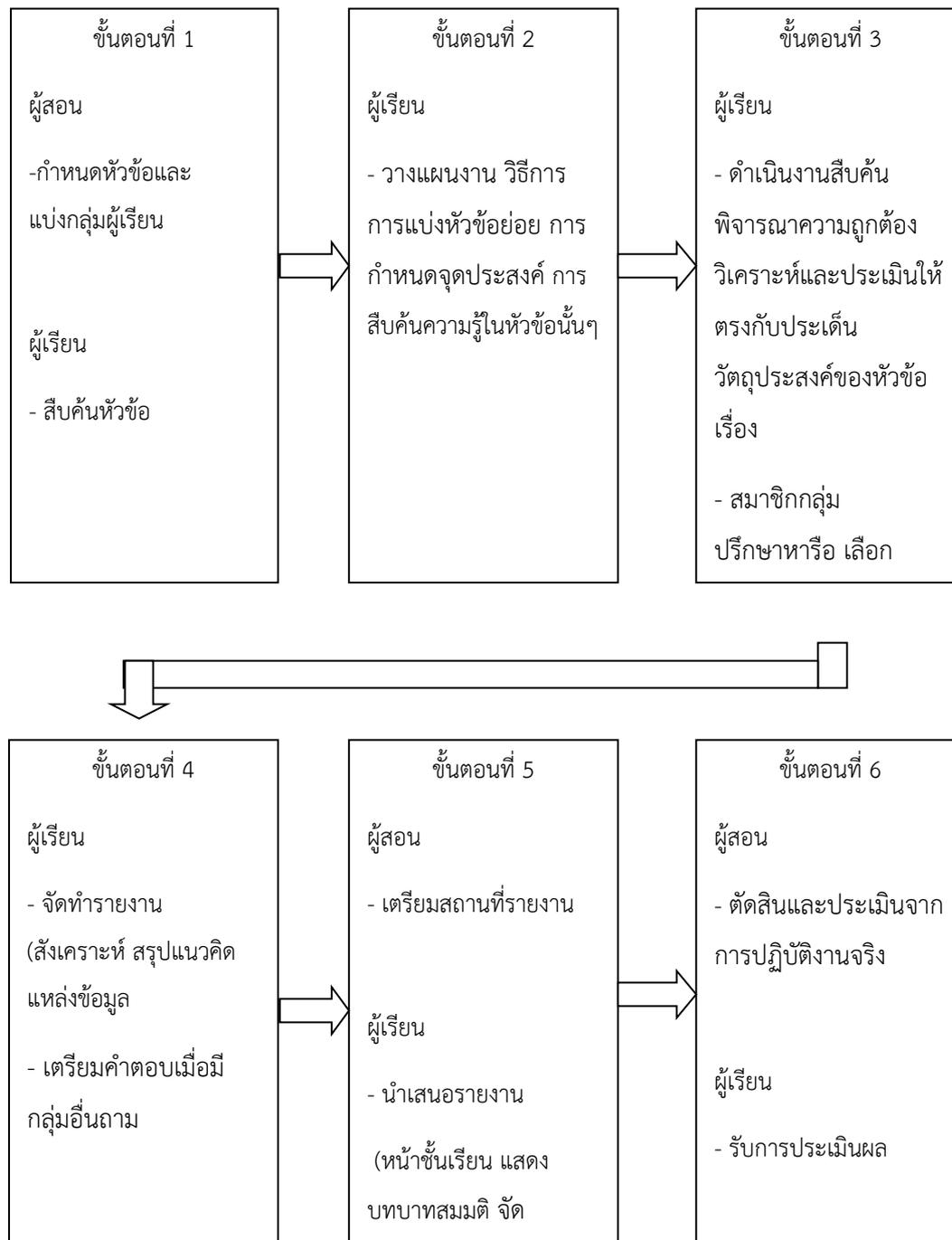
4. จัดทำรายงานในลักษณะของเอกสาร เป็นขั้นตอนที่สมาชิกกลุ่มจะต้องใช้ความรู้ความสามารถในการสังเคราะห์งาน โดยรวบรวม ศึกษาเอกสารและข้อมูลต่าง ๆ เพื่อจัดทำรายงานในรูปแบบตามหัวข้อเรื่องที่ได้รับมอบหมาย ในการจัดทำรายงานนั้น สมาชิกกลุ่มจะต้องจัดเตรียมรายงานในเรื่อง ต่าง ๆ ด้วย เช่น สรุปแนวคิดหลักจากข้อมูลที่สืบค้นได้ แหล่งข้อมูล การเตรียมคำตอบในกรณีที่มีคำถามจากกลุ่มอื่นมอบให้สมาชิกกลุ่มทุกคนมีบทบาทในการร่วมกันทำรายงาน รวมทั้งจัดเตรียมอุปกรณ์ หรือเครื่องมือต่าง ๆ เพิ่มเติมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดีเมื่อมีการถามถึง

5. การเสนอรายงานซึ่งผู้สอนจะต้องจัดสถานที่ให้ผู้เรียนทุกกลุ่มได้รายงานที่ได้สืบค้นมาให้แก่ผู้เรียนในชั้นเรียน การเสนอรายงานในแต่ละหัวข้อเรื่องจะต้องครอบคลุมงานที่ได้รับมอบหมายมาทั้งหมด การวางแผนดำเนินงานและปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน ซึ่งผู้รายงานควรจะได้เสนอรายงาน โดยใช้การบรรยายน้อยที่สุดร่วมด้วยการใช้อุปกรณ์ สื่อต่าง ๆ หรือการแสดงของจริง การจัดนิทรรศการ การจัดให้มีโปรแกรมการถามหรือตอบคำถามเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เข้าฟังและชม ในบางครั้งอาจจะจัดให้มีการแสดง

บทบาทสมมติ ซึ่งการจัดให้มีการนำเสนอผลงานในรูปแบบต่าง ๆ จะสามารถช่วยส่งเสริมสร้างประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนทั้งในด้านการทำงาน การคิดวางแผนงานและการได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานด้วย

6. การประเมินผลสำเร็จของงาน ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินและประเมินความรู้ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งการเรียนการสอนในห้องเรียนปกติ ผู้เรียนทุกคนจะได้รับการสอนในเนื้อหาวิชาแบบเดียวกันและทดสอบความรู้ในรูปแบบเดียวกันทำให้การประเมินผลสำเร็จดำเนินตามรูปแบบที่กำหนด ซึ่งแตกต่างจากการประเมินความสำเร็จของผู้เรียนในลักษณะกลุ่มแบบสืบสวน โดยที่ผู้สอนจะต้องพิจารณาและประเมินผลสำเร็จจากการปฏิบัติงานของกลุ่มในด้านที่ผู้เรียนสามารถเสนอคิดหรือหลักการที่ถูกต้องตรงตามประเด็น สามารถนำความรู้ดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับแนวคิดใหม่ได้มากน้อยเพียงใด วิธีการรวบรวมข้อมูลและการสืบหาความรู้ ตลอดจนพิจารณาความร่วมมือระหว่างสมาชิกกลุ่มในระหว่างการวางแผนงานและการร่วมกันดำเนินงานจนได้ผลงานออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งการนำแบบทดสอบมาประเมินความรู้ของผู้เรียนจะทำให้ได้ผลการทดสอบทางด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการ ในการประเมินผลการเรียนรู้จะเน้นการประยุกต์ การสังเคราะห์และการนำผลสรุปไปใช้

หลังจากการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 6 ขั้นตอน อาจารย์ทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเพื่อดูผลคะแนนที่ได้หลังการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนและวัดเจตคติที่มีต่อการเรียน

ภาพที่ 1 แผนภาพการสอนแบบสืบสวน

การเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดกิจกรรมตามปกติ

ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามปกติ คือ วิธีการบรรยายในชั้นเรียนให้กับนักศึกษาที่เรียนวิชาหัวข้อเฉพาะการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเสร็จสิ้น ผู้สอนทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เพื่อดูผลคะแนนที่ได้และวัดเจตคติที่มีต่อการเรียน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

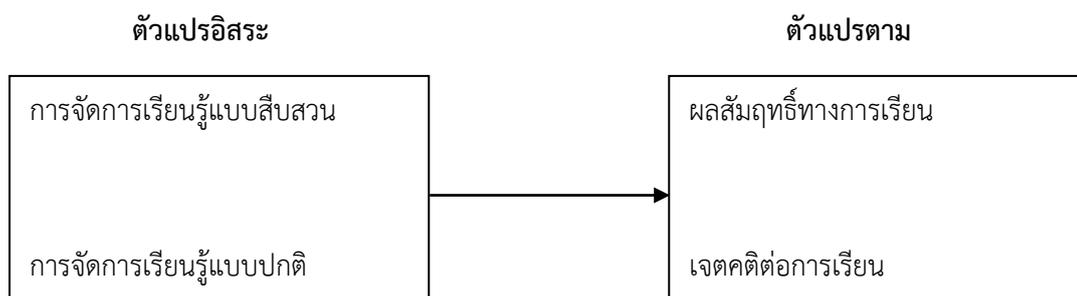
1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เรื่องการบริหารผู้มีความสามารถสูงมี 2 วิธี คือ

- 1.1 การจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน
- 1.2 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.2 เจตคติต่อการเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ ใช้แบบแผนการทดลองแบบกึ่งทดลอง Quasi Experiment Design แบบ Pretest-Posttest Control Group Design (สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์, 2554: 95-96; ยุทธ ไกยวรรณ, 2559: 89-90)

กลุ่มทดลอง (E):	T1	X1	T2
กลุ่มควบคุม (C):	T1	●	T2

T1 หมายถึง	การสอบก่อนเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
T2 หมายถึง	การสอบหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
X1 หมายถึง	การสอนโดยใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน
● หมายถึง	การสอนโดยใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบปกติ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยมีกระบวนการรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบทดสอบวัดก่อนและหลังเรียน แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีค่าความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ของข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้อตามหลักสูตรและแบบวัดเจตคติ (สุวิมล ติรภานนท์., 2550: 165-166) ได้ค่าดัชนีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.2 หาค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก(Discrimination)ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทวิภา ตั้งประภา, 2558: 215-225) ได้ค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.28-0.75 และค่าอำนาจในการจำแนก เท่ากับ 0.25-0.80

1.3 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติ โดยใช้สูตรคูเดอร์-ริชชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Formula 20:KR-20) (ทวิภา ตั้งประภา, 2558: 215-225) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 และ 0.90 ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

2.1 คำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงและเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (ศิริชัย กาญจนวสี, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์และดิเรก ศรีสุโข, 2559: 111)

2.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงและเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Multivariate Analysis of Variance: MANOVA) (สำราญ มีแจ้ง, 2557: 168-172)

2.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณ (Multivariate Analysis of Covariance: MANCOVA) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ก่อนทดลองเป็นตัวแปรร่วม (สำราญ มีแจ้ง, 2557: 153-157)

จากการเปรียบเทียบเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผู้วิจัยหวังว่าผลการวิจัยครั้งนี้เป็นสารสนเทศสำหรับผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ในการพิจารณาเลือกวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน อันจะส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีเจตคติต่อการเรียนที่ดี

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ” ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

รายการ	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	\bar{X} (คะแนน)	S.D.	\bar{X} (คะแนน)	S.D.
กลุ่มทดลอง	6.90	1.713	13.35	1.040
กลุ่มควบคุม	5.50	1.670	12.25	1.251

จากตารางที่ 1 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง ก่อนเรียนของกลุ่มทดลองเท่ากับ 6.90 และของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 5.50 และค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงหลังเรียนของกลุ่มทดลองเท่ากับ 13.35 และของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 12.25 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงของกลุ่มทดลองสูงกว่าของกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

รายการ	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	\bar{X} (คะแนน)	S.D.	\bar{X} (คะแนน)	S.D.
กลุ่มทดลอง	49.20	4.162	69.75	2.971
กลุ่มควบคุม	37.75	4.529	50.00	4.690

จากตารางที่ 2 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ กลุ่มทดลองเท่ากับ 49.20 และของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 37.75 และค่าเฉลี่ยเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หลังเรียนของกลุ่มทดลองเท่ากับ 69.75 และของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 50.00 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของกลุ่มทดลองสูงกว่าของกลุ่มควบคุม

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Multivariate Analysis of Variance: MANOVA)

ตารางที่ 3 การทดสอบความเท่ากันของแมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมตามวิธีการของบ็อกซ์

Box'M	F	Df1	Df2	Sig.
1.720	.541	3	259920.000	.654

จากตารางที่ 3 พบว่าค่า F เท่ากับ .541 ค่า Sig. เท่ากับ .654 ซึ่งมากกว่า .01 แสดงว่าแมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของตัวแปรตามทั้งสอง คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขของวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Multivariate Analysis of Variance: MANOVA)

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ก่อนการทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	ตัวแปรตาม	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Corrected Model	ผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลอง	19.600	1	19.600	6.846	.013
	เจตคติก่อนทดลอง	1311.025	1	1311.025	69.294	.000
Intercept	ผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลอง	1537.600	1	1537.600	537.029	.000
	เจตคติก่อนทดลอง	75603.025	1	75603.025	3995.025	.000
กลุ่ม	ผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลอง	19.600	1	2.863		
	เจตคติก่อนทดลอง	1311.025	1	18.920		

ตารางที่ 4 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	ตัวแปรตาม	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Error	ผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลอง	108.800	38	2.863		
	เจตคติก่อนทดลอง	718.950	38	18.920		
Total	ผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลอง	1666.000	40			
	เจตคติก่อนทดลอง	77633.000	40			
Corrected Total	ผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลอง	128.400	39			
	เจตคติก่อนทดลอง	2029.975	39			

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมปรากฏว่าค่า F เท่ากับ 6.846 ค่า Sig. เท่ากับ 0.13 ซึ่งมากกว่า .01 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ก่อนการทดลอง ค่า F เท่ากับ 69.294 ค่า Sig. เท่ากับ .000 แสดงว่าเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ไปเป็นตัวแปรร่วมในการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงและเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์หลังการทดลองต่อไป

3. การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณ (Multivariate Analysis of Covariance: MANCOVA) เพื่อเปรียบเทียบเรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ก่อนทดลองเป็นตัวแปรร่วม

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง และเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หลังการทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	ตัวแปรตาม	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Corrected Model	ผลสัมฤทธิ์หลังทดลอง	12.100	1	12.100	9.141	.004
	เจตคติหลังทดลอง	3900.625	1	3900.625	253.050	.000
Intercept	ผลสัมฤทธิ์หลังทดลอง	6553.600	1	6553.600	4951.030	.000
	เจตคติหลังทดลอง	143400.625	1	143400.625	9302.985	.000
กลุ่ม	ผลสัมฤทธิ์หลังทดลอง	12.100	1	12.100	9.141	
	เจตคติหลังทดลอง	3900.625	1	3900.625	2563.050	
Error	ผลสัมฤทธิ์หลังทดลอง	50.300	38	1.324		
	เจตคติหลังทดลอง	585.750	38	15.414		
Total	ผลสัมฤทธิ์หลังทดลอง	6616.000	40			
	เจตคติหลังทดลอง	147887.000	40			
Corrected Total	ผลสัมฤทธิ์หลังทดลอง	62.400	39			
	เจตคติหลังทดลอง	4486.375	39			

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงและเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏว่าค่า F เท่ากับ 9.141 และ 253.050 ตามลำดับ ค่า Sig. เท่ากับ .004 และ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงและเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ กลุ่มที่ใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนแตกต่างกับกลุ่มที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่ใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และเจตคติของกลุ่มที่ใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนแตกต่างกับกลุ่มที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบ

ปกติซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบสืบสวนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

อภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูง วิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การบริหารผู้มีความสามารถสูงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับจารูวรรณ ยั่งยืน. (2559: 1,603) ที่กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้สืบสวนโดยใช้กระบวนการกลุ่มสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของอ้อมฤดี แซ่มอุบล (2553: 117-118) ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวนที่เน้นการใช้คำถามหมวกความคิดหกใบสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความแตกต่างนั้นเกิดจากการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวนมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่สัมพันธ์กัน ซึ่งแต่ละขั้นตอนของการสอนที่ต่อเนื่องกันทำให้นักเรียนคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลและสามารถที่จะค้นพบข้อสรุปได้ด้วยตนเอง เกิดความคงทนในการเรียนรู้เรื่องนั้นๆ นอกจากนี้การใช้คำถามเป็นสื่อกลางในการสอนจะช่วยเน้นและทบทวนประเด็นสำคัญของสาระการเรียนรู้ต่างๆ และช่วยประเมินผลการเรียนการสอนให้เข้าใจความสนใจที่แท้จริงของนักเรียนและวินิจฉัยจุดแข็งจุดอ่อนของนักเรียนได้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริภา พัฒน์มณี, สิริวรรณ ศรีพหลและกาญจนา ลินทรตันศิริ (2555: 7) ที่กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบสืบสวนสอบสวนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะการสอนแบบสืบสวนสอบสวนได้ฝึกนักเรียนให้สามารถค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง จากการที่ครูเป็นผู้ตั้งคำถาม ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกให้แก่แก่นักเรียน ค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเองทำให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ซึ่งเป็นความรู้อย่างคงทนฝังแน่น

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้เจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่หลังจากการเรียนรู้อแล้วผลปรากฏว่าเจตคติต่อวิชาหัวข้อเฉพาะทางการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนมีความแตกต่างกับนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ โสมพร วงษ์พรหม (2558: 1267) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวน ช่วยให้นักเรียนจัดระบบความคิดอย่างเป็นลำดับช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายและชัดเจนมากขึ้น และด้านบรรยากาศการจัดการเรียนรู้จัดให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมณีรัตน์ พรหม

ศรี, อาพันธ์ชนิต เจนจิตและคงรัฐ นวลแปง (2559: 112) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสืบสวนช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูต้องจัดบรรยากาศให้นักเรียนเห็นว่าการให้เหตุผลเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าการได้มาซึ่งคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งบรรยากาศในชั้นเรียนต้องไม่ทำให้นักเรียนรู้สึกหวาดกลัว แต่เป็นบรรยากาศที่สนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนได้ พูดได้อธิบายและแสดงผลของแนวคิดได้กระทำและสรุปพร้อมทั้งแสดงการยืนยันข้อสรุปของแนวคิดนั้นๆ

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยเสนอข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ส่วนดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

1. การใช้คำถามกับนักศึกษา ท้าทางและน้ำเสียงของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะทำให้บรรยากาศของการถามดียิ่งขึ้น มีความเป็นกันเองระหว่างผู้สอนและนักศึกษา ทำให้นักศึกษากล้าคิดกล้าแสดงออกในการตอบคำถามนั้น ๆ ด้วยความเข้าใจ ดังนั้นผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษากระตือรือร้น วางแผน คิดและตอบคำถามด้วยความสนใจใฝ่รู้

2. กรณีที่คำถามมีหลายคำตอบหรือคิดได้หลายแนวทาง การให้นักศึกษาตอบคำถามพร้อมกันทั้งชั้นเรียนจะก่อให้เกิดความสับสนในชั้นเรียน เพราะจะมีนักศึกษาบางคนไม่สนใจคำถาม ไม่คิด และไม่ตอบคำถาม และผู้สอนไม่ควรกำหนดผู้ตอบคำถามก่อนถามคำถามว่าเป็นใคร เพราะการกำหนดตัวผู้ตอบ คำถามก่อนการถามจะทำให้นักศึกษาคนอื่นไม่สนใจฟังคำถาม ไม่สนใจที่จะคิด ส่งผลให้ไม่สนใจการเรียน

3. ผู้สอนควรใช้คำถามกระตุ้นนักศึกษาสนใจ กระตือรือร้นในการค้นหาคำตอบจากแหล่งเรียนรู้ ฝึกให้นักศึกษารู้จักการสังเกต การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

4. จากการวิจัย พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้สูงขึ้นกว่าก่อนจัดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีขึ้นเช่นเดียวกัน ดังนั้น คณะและมหาวิทยาลัย ควรเสนอแนะรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน โดยนำไปเผยแพร่ให้กับผู้สอน การจัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้สอน เพื่อให้ผู้สอนได้นำวิธีการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ในการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ที่ผู้สอนรับผิดชอบ

5. การสอนตามทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน สามารถใช้ได้กับนักศึกษาทุกระดับชั้นทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทางเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอนด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

1. ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน ไปใช้ในวิชาทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ที่มุ่งเน้นการเรียนการสอนแบบค้นคว้า สืบเสาะหาข้อมูล กับชั้นปีอื่น ๆ หรือวิชาอื่น ๆ ตามความเหมาะสม
2. ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน ไปศึกษาผลที่จะเกิดขึ้นกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น การวางแผนร่วมมือทำงาน ความคิดสร้างสรรค์ ความคิดอย่างมีเหตุผล และความคงทนในการเรียนรู้ของนักศึกษา
3. ควรมีการศึกษาผลของการเรียนการสอนตามทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนกับ ระดับสติปัญญาต่างกันของนักศึกษาโดยมุ่งเน้นการทดลองที่ใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์เข้ามาใช้ในการวิจัย
4. ควรมีการศึกษาปัญหาของอาจารย์และหรือการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน เพื่อให้ได้แนวปฏิบัติในการนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนไปใช้ในการเรียนการสอน
5. ควรมีการศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพหรือการวิจัยแบบผสมผสาน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้ง สามารถอธิบาย สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวน

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- จารุวรรณ ยิ่งยงค์ (2559). “การพัฒนาคุณลักษณะความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนโดยใช้กระบวนการ”วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, ปีที่ 9, ฉบับที่ 2, (พฤษภาคม-สิงหาคม): 1,603.
- ปรียาภรณ์ เฮอร์ริงตัน. (2558). รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เรื่อง การพัฒนาความรู้ความเข้าใจของนักศึกษา ด้วยเทคนิคกลุ่มร่วมมือ แบบสืบสวนสอบสวนจี.ไอ รายวิชา TMT222 มรดกไทยเพื่อการท่องเที่ยว. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2560.
จาก <https://www.spu.ac.th/tlc/files/2015/10/Preeyapom-Herrington-2556pdf>.
- พัชรภรณ์ พอมสวัสดิ์. (2555). หลักการจัดการจัดการเรียนรู้. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2560. จาก http://patcharapom52e102014.blogspot.com/p/blog-page_9164.html.
- ทวิกา ตั้งประภา. (2558). คอมพิวเตอร์เพื่อการวิจัย การวัดและประเมินผล. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพ็ญญา ดวงแก้ว. (2560). ปัญหาการเรียนการสอน. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2560. จาก <https://sakanya.wikispaces.com/%E0%B8%9B%E0%B8%B1%E0%B8%8D%E0%B8%AB%E0%B8%B2%E0%B9%83%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%A2%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%AA%E0%B8%AD%E0%B8%99>.
- มณีนรัตน์ พรหมศรี, อาพันธ์ชนิต เจนจิตและคงรัฐ นวลแพง. (2559). “การพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวน เรื่องการประยุกต์ของฟังก์ชันตรีโกณมิติ”. วารสารศึกษาศาสตร์, ปีที่ 26, ฉบับที่ 3, (กันยายน – ธันวาคม): 112.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2559). การวางแผนการทดลองสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรามศรี. (2549). เทคนิคการสอน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศักดิ์ศรี ปาณะกุล นิรมล ศตวุฒิและระวีวรรณ ศรีศรีรามศรี. (2549). หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริชัย กาญจนวสี ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์และดิเรก ศรีสุขโข. (2559). การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิวิภา พัฒน์มณี, สิริวรรณ ศรีพหลและกาญจนา ลินทร์นศิริ (2555). การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 2.
- สำราญ มีแจ้ง. (2557). สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัย ทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์. (2554). **ระเบียบวิธีวิจัย: หลักการและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- สุวิมล ติरणันท์. (2550). **การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสมพร วงษ์พรหม (2558). “การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่อง ครอบรู้นาฏศิลป์ไทยและการจัดระบบความคิดด้วยผังลำดับเวลาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวน”. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, ปีที่ 8, ฉบับที่ 1, (มกราคม-เมษายน): 1267.
- อ้อมฤดี แซ่มอุบล (2553). “ผลของการจัดการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวนที่เน้นการใช้คำถามหมวกความคิดหกใบเรื่อง สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการคิดวิเคราะห์และทักษะการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาษาต่างประเทศ

- Slavin, R.E. (1995). **Cooperative Learning: Theory Research and Practice**. (2nd Ed). Massachusetts: A Division of Simon & Schuster.